

Ábrahám élete

Textus: Gen. 18.
Lekció: Jn. 15.9-17

1999. ápr. 11.
Gazdagrét

Közelebb Istenhez!

Ábrahám életének egy újabb részéhez érkeztünk. A ma olvasott fejezet egy nagyobb történet bevezető része. A történet címe 'Szodoma és Gomora pusztulása' lehetne. A Genézis könyvének olvasója nem először találkozik azzal, hogy a gonoszság és erőszak elhatalmasodása Isten ítéletét váltja ki. Szodoma és Gomora pusztulásának leírása sok helyen párhuzamban áll a vízözön történetével.

Ábrahám Istennel való kapcsolatának újabb oldalal bontakozik ki előttünk. Az, akit Isten magáénak választott ki, hihetetlen bizalommal, bátorsággal kezd el alkudozni a pusztulásra ítélt városokért a Mindenható Istennel. Ábrahám közel van Istenhez, Istennel jár. Eddig is életében, minden kudarc, hitetlenség közepette is, azt láthattuk, hogy Isten valóságos tényező számára. Ábrahám elmondhatta volna - minden kétség és küzdelem között is, amelyek Isten ígérete beteljesedéséhez kötődtek - azt, amit a zsoltáros így fogalmaz meg: *"Isten közelsége oly igen jó nékem."* (Zsolt. 73.28)

Isten mindannyiunkat erre hív: *Kerülj közelebb hozzá!* Az a vágya, hogy mi, mint az ő szövetsége népe, közeiségében, jelenlétében éljünk. Lássuk, hogy mit üzen ennek lehetőségéről, kockázatáról és következményéről Ábrahám imádsága.

I. A lehetőség: Isten kezdeményez

A történet eleje szerint Ábrahám békésen hűsöl sátra bejáratánál az árnyékban, amikor három férfi érkezik, akiket korabeli szokás szerint megvendégel. A beszélgetés során egyikük azt a kijelentést teszi, hogy Ábrahámnak egy év múlva gyermeke lesz. Ezután hamar nyilvánvalóvá lesz Ábrahám számára, hogy Istennel áll szemben. Az Úr most is, mint már több alkalommal életében, meglátogatta őt. Kezdeményezte a kapcsolatot. Az is nyilvánvaló, hogy szűkebb értelemben is Isten a kezdeményezője annak, ami itt történik. Ő hozza azt a hihetetlen döntést, hogy tudatja Ábrahámmal, mire készül Szodomában. Ő az, aki – miután a két angyal továbbmegy Szodoma felé – még ott áll Ábrahám előtt (v.22 – legősibb kéziratok bizonyosága!), szinte várva, arra, ami történik: Ábrahám hozzálépett/közel ment hozzá, és elkezdődött ez a félelmetes imádság/párbeszéd.

Azért kerülhetsz közelebb Istenhez, mert ő lehetőséget ad erre. Ez azt is jelenti, hogy nem a mi „jól hangolt készülékeinken” van a hangsúly! Azaz nem kell, hogy úgy érezd: azért, mert nem vagy 40 éve keresztyén, nem lehetsz bensőséges kapcsolatban az Úrral. Azt se gondold, hogy speciális beavatottság, vagy misztikus tapasztalat, esetleg varázslatos módszerek visznek közelebb az Úrhoz. Nem a legújabb, '98-as technikára van szükség, nem a legutóbbi dicsőítő kazetta beszerzésére, hanem valami sokkal egyszerűbbre: *készségre*. Szándékra, elhatározásra, kitartásra: az Úr kezdeményez, és én meg akarom hallani őt. Jelenlétében akarok élni. Közelebb hozzá. Az életemet válaszként leélve az ő hozzámjövételére.

Isten kezdeményezése megdöbbenő formát ölt ezen a helyen. Úgy látjuk őt magunk előtt, mint aki magában beszél és gondolkodik: *„Eltitkoljam-e Ábrahám elől, amit tenni akarok?”* Majd beavatja tervébe, bizalmasává teszi. A világ teremtője, az univerzum ura, a Mindenható Isten veszi a fáradságot, hogy egy embernek bejelentse azt, amire teljes szuverénitását gyakorolva készül. Miért?

Mert ez az az ember, akit ő ismert és választott arra, hogy általa áldást nyerjen a föld minden népe. Isten úgy döntött, hogy Ábrahámval kezd az emberekkel való együttműködésnek azt a felfoghatatlan folyamatát, amelyben magához öleli a tőle elszakadt emberiséget. Neki tett erre ígéreteket, amit be is fog teljesíteni. Isten Ábrahámot társává hívta az ő nagy ügyében. Most pedig megosztja vele szándékát, mint barát a baráttal. Micsoda kezdeményezés Isten részéről. Micsoda lehetőség közelségének átélésére! Erre válaszol Ábrahám imádsága.

Vajon közelít-e Isten hozzánk hasonló módon? Nemcsak Ábrahám, a kivételes patriarka részesült ebben kiváltságban? Jézus Krisztus ezt mondta tanítványainak: „Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainknak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.” (Jn. 15.14-15) Pál apostol ugyanezt a csodát úgy fogalmazza meg, hogy Isten munkatársai vagyunk (IKor.3.9). Isten tehát bevont az ő tervébe, munkájába, szívügyébe. Társként, barátként is maga mellé vett. Ezt tudva bátran húzódj közelebb hozzá, mert ő közeledik hozzád! Ez történik abban az imádságban, amely az egész élet válasza Istenre. Nem pusztán saját kérések sorolása (Ábrahám sem a fiával foglalkozik itt), hanem részesedés Isten dolgaiban.

II. A kockázat: Isten közelségének ára van

Ábrahám történetében látjuk, hogy Istenhez közel kerülni nem felhőtlen dolog. Hiszen ami kiderül, az Ábrahám számára inkább tűnik elhordozhatatlan tehernek, semmint a választott kiváltságának. A teher kettős. Először is szembe kell néznie Szodoma elpusztulásával. Ami számunkra egy név évezredekkel korábbanról, az Ábrahámval hús-vér emberek, jövés-menés, sürgés-forgás. Rokonai, Lót és családja, lakóhelye. Város, melynek lakóit egy csatában ő mentette meg. De még ennél is nehezebb valósággal kell szembenéznie.

Isten nem úgy szándékozik cselekedni, ahogyan ő azt elképzelte. „*Vajon elpusztítod-e az igazat a bűnössel együtt? ... Távoly legyen tőled, hogy ilyet tégy, hogy megöld az igazat a bűnössel együtt, és úgy járjon az igaz is, mint a bűnös. Távoly legyen tőled! Vajon az egész föld bírása nem tenne-e igaz ítéletet?*” Nemcsak az ítélet szörnyősége rázza meg Ábrahámot, hanem maga Isten. Isten igazságára és hűségére építette az életét. De most ez összeomlani látszik. Hol itt az igazságos Isten? Hol itt az, akit eddig ismerni vélte, aki társává választotta? És ki ez az Isten, aki szinte idegen számára, amint itt áll előtte? Nem érti és nem ismeri. Fájdalommal és megdöbbenéssel jár együtt a felismerés: *Isten nem olyan, ahogyan azt ő képzelte, ahogyan az neki tetszene.*

Ez a kockázata annak, ha Istenhez közeledünk. Egyre jobban meglátjuk, ő nem olyan, mint egy jóra való, kedvenc háziállat, aki mindig a gazdi örömét szolgálja. Nem olyan, mint egy néma automata, ami következetesen, kiszámíthatóan működik. Nem lesz egyre kezelebb, egyre irányíthatóbb, egyre érthetőbb. Az ellenkezője történik: mi leszünk egyre kiszolgáltatottabbak, átadottabbak előtte. Aki Istennel akar járni, eljut oda, ahová Ábrahám: „Uram, nem értelek. Uram, nincs igazság. Hogyan lehetsz ilyen? Miért vetted el, miért nem engedted meg, miért adtad ezt rám,.... Te, az igazságos Isten...!” Ezt a helyzetet az, aki Istennel jár, nem kerülheti el. (Hányszor szerepel hasonló panasz a zsoltároknak, pl. Zsolt.73)

Sajnos azonban nem magától értetődő a közeledés, az imádság elkezdése egy ilyen helyzetben. Ábrahám is talán küzdött félelme és vonzódása szorításában. Végül, ahogy már utaltam rá, az Úrhoz lépett, és beszédbe kezdett. De hányan vannak, akik nem ezt teszik. Akik némán elfordulnak, és eltávolodnak az Úrtól. Akik ezután más

úton haladnak, és nem vele járnak. Akiket fojtogat az Istennel való kapcsolat hiánya. De mégsem nyílnak meg előtte. Azt gondolják, egyszerűbb erről az Istenről nem tudni, őt tagadni, vagy egyszerűen csak elfelejteni. Nem vesznek róla tudomást. Esetleg minimális mozgásteret adnak neki, de közelebb nem engedik magukhoz. Nehogy kiderüljön, hogy ki ő valójában.

Ábrahám azonban, bármilyen felkavart is, közeledik Istenhez, és imádságba kezd. Lássuk, hogy mi jellemzi e kockázatos imádságot. Mert az „arat” itt is meg kell fizetni.

Ábrahám őszintén elmondja, ami a szívében van. Rémisztő bátorsággal, valamint őszintén. Nem kertel, hanem Istennek szegezi a kérdését. (Elpusztítod az igazat...) Ha egész valónkkal akarunk válaszolni Isten közelségére, azt csak őszintén tehetjük. Átgondolva, megfogalmazva, Istennek kimondva mindent, ami bennünk van. Ez a lélegzéshez tartozik. Az ár: ha imádságban Isten elé jössz, semmit sem próbálhatsz elrejteni. Ilyennel csak az próbálkozik, aki nem ismeri az Urat.

Ábrahám elismeri, hogy teljesen helytelen Isten számonkérése: „Tudom, merész dolog szólni az én Uramnak, bár én csak por és hamu vagyok” De ez minden imádságnak egyik vetülete: ki vagyok én, hogy a Mindenhatóhoz szólok? Még akkor is, ha társává fogadott, barátjának mondott. Az ár: az imádság dolgok papagájszerű ismételtetéséből az élő Isten előtt való felelős beszéddé lesz.

Ábrahám szívből könyörög, „dolgozik” az imádságban. Ha 50-45-30-20-10 igaz van, elpusztítod a várost? Nem így imádkozik: Uram, mentsd meg Szodomát, ha ez a te akaratod. John White ezt lusta áltiszteletnek nevezi. Gyakran annak az elfedése, hogy valakit egyáltalán nem érdekel Isten akarat, nem keresi azt. Vagy nincs hite Isten csodálatos hatalmában. Ha közel kerülsz Istenhez, az ár: az imádság munkává lesz, kitartó keresésévé az Úrnak, és vége a lusta áltiszteletnek, vagy a kegyes mázba öltöztetett hitetlenségnek.

III. A következmény: Isten nagyobbra nő a közelébe kerülő szemében

Isten végighallgatta Ábrahámot, és közben Ábrahám új fényben láthatta őt. Isten kész nem pusztán arra, hogy nem pusztítja el az igazakat, hanem arra is, hogy értük megkegyelmez Szodomának. Ahogyan előrehaladt Ábrahám lícitje, úgy bontakozott ki előtte Isten nagysága. Az a nagyság, ami az evangélium nagysága: a bűn-büntetés törvényén kívül Isten egy sokkal mélyebb törvényt kész fogatosítani: az igaz igazságát beszámítja a bűnösnek. Az igaznak megtartó ereje van. Kár, hogy Szodomában ilyen ember nem élt.

Isten viszont megmutatta: ha valaki közel húzódik hozzá, imádkozó, életét Istenre megnyitó ember lesz, megváltozik. Megrázkódtatásokon megy keresztül, de közben egyre jobban megismeri az Istent, aki őt is társul választotta, és egyre jobban megérti, milyen dicsőséges kiváltságban van része Isten elhívása által.

Ez az Isten kezdeményez ma veled egy mélyebb, bensőségebb, megújult kapcsolatot. Az, aki a mi Szodománk helyett Jézus Krisztust pusztította el a kereszten. Az, aki az egyetlen igazért megkönyörült rajtunk. Ő akar veled járni. Kerülj közelebb hozzá!